

ДОНАЛД БИСЕТ ТИБЕТСКИЯТ ЯК

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Далеч, далеч от всякъде, в планините на Тибет, живееше един як.

Е, той разбира се не беше далеч от абсолютно всичко. Близко беше до снега и вечния лед, до мразовития вятър, мократа трева и острите скалисти зъбери. По цял ден вятърът духаше с все сила, слънцето се криеше зад облаците, а във въздуха кръжаха черни гарвани. Да, до тези неща якът беше близо. Далеч беше от магазините и книжките с картинки, от сладоледите, камините, киното и децата, които отиваха на училище.

Якът си нямаше име, затова мисля да го наричам просто Як.

Як обичаше да се прикърта зад някоя скала и да слуша шума на морето. Отнякъде беше намерил една раковина, една чудна спираловидна черупка и когато я приближеше до ухото си, чуваше плясъка на вълните.

Бог знае как раковината се бе озовала толкова далеч, но Як я обичаше повече от всичко. Денем я криеше от другите якове и черните гарвани, а когато звездите обсипеха небето, бързаше да се спотаи зад някоя скала, за да слуша морето в раковината. Як беше обсебен от мечтата да отиде на морския бряг. Един ден той взе раковината си, сбогува се с другите якове и пое на път. Вероятно се чудите как якът носеше раковината, докато вървеше. Е, просто я беше закачил на единия си рог.

Як не знаеше пътя, но си повтаряше на ум: „Ще продължавам да вървя, докато не стигна морето“. И той вървя цял ден, а вечерта хапна малко трева, послуша морето в раковината си и легна да спи. Продължи да върви и на другия ден, както и на по-другия, но така и не стигна морето.

Около него имаше само планини. Понякога срещаше стадо ламии, а веднъж видя високо в небето да се рее орел. Но от морето нямаше и следа.

Един ден, докато пиеше вода от едно планинско поточе, Як усети, че го обзема тъга. Той седна край поточето, извади раковината и се заслуша в морския прибой.

Както си скачаше от камък на камък, поточето се зачуди какво ли прави якът, затова го попита:

— Какво правиш?

— Слушам — отговори Як.

— Искам и аз да послушам — рече поточето и Як приближи раковината до него и то се заслуша. Сетне извика: — Но това е морето! Морето е!

— Знаеш ли пътя до морето? — попита Як.

— Дали знам пътя? — възкликна поточето. — Точно там отивам. Просто ме следвай и аз ще те заведа до морето.

— Благодаря ти — зарадва се Як и тръгна след него.

Поточето постепенно растеше и накрая се превърна в широка река, по която плаваха лодки. „Много по-добре би било да се возя, вместо да вървя пеша“ — помисли си Як, качи се на една от лодките и така продължи пътя си.

Лодката имаше голямо червено платно, което вятърът издуваше, докато Як седеше и си почиваше.

Най-после стигнаха морето. Беше прекрасно. Як седна на пясъка и загледа вълните. Те шумяха, точно както ги чуваше в раковината.

Як беше много щастлив. „Тук е по-приятно, отколкото във влажната студена планина“ — помисли си той.

Намери една пещера, в която изкара нощта. После, понеже беше много горещо, отиде при бръснаря и подстрига козината си съвсем късо. Сетне се върна на плажа и започна да разхожда децата на гърба си срещу два пенса на разходка. Скоро събра достатъчно пари, за да си купи сено и сладолед, колкото му се прииска.

Як наистина харесваше морския бряг, но най-много обичаше вечерите, когато на смрачаване хората се прибираха по домовете си, а той сядаше пред пещерата да слуша шума на морето, да гледа корабите в далечината и слънцето, което се скрива зад хоризонта, звездите, изгряващи една след друга на нощното небе и вълните, които се плискат на брега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.